

se naloži srenjska priklada. Če pa okrajnega zastopa vkupej spraviti ni, ostanejo tudi srenje na cedilu in srenjska uprava je ustavljena. Pri takem stanju se pač liberalna gospoda čuditi ne sme, ako nemamo do nje in njenih čudnih naprav nobenega sočutja več!

Za poduk in kratek čas.

Turki pri Radgoni.

(Dalje.)

Zares žalostno je, če pomislimo, kako strašno da človek človeka na tem svetu preganja! Od kod pa to pride? Nevernik, Turčin, odgovora pravega ne najde. Kakor nagon nemo živino, žene njega, nevernika, divja strast, ktere krotiti ne more! Drugače je to pri kristjanu. On pozna v svojem Zveličarju izgled popolne prizanesljivosti in krotkosti, ima tudi obilno milosti, krotiti svoje strasti, kakor mu to očitna zapoved Božja vелеva. Brez premagovanja samega sebe, brez strahovanja svojih strasti ni kreposti, ni krščanskega značaja, naj se človek še tako šopiri in visoko svojo glavo povzdiguje. V kako veseli družini in blagem miru bi lahko živeli med sebo, ako bi vsak želel in pustil vsakemu svoje! Imenuje se zemlja vzlasti dolina solz, — ker je človeku naj hujši sovražnik na njej — človek sam. Prav so sicer storili naši starši, ki so stavili življenje za brambo svojih najdražjih zakladov na svetu: svete vere, poštenosti, čednosti in svobode; a gorje, — trikrat gorje pred sodnim stolom večne pravice trinogom in nasilnikom, ki niso prelivali krvi v brambo, marveč v nasitnje brezmerne sebičnosti in hudobije, ki so zatirali narodov srečo po krivici. Umete li sebični nemčurji?

Ustavlja se mi peró obširno popisati miroljubnim Slovincem bitvo pri Apačah. Naj vam torej zadostijo le nekteri izgledi junaštva kristjanov. Po opravi in pogumu odlikoval se je med drugimi koroški vitez Kolnic. Željen slave in časti pritiska viharno naprej in udriha z velikim mečem po turških glavah; kmalu pridere do Ahmetbega samega in pobije na njegovi strani dva imenitna načelnika. Ahmetbeg, silno razkačen, se ga zdaj loti sam; zgrabita se v silnem dvoboju. Vsi okrog ostrmé, kajti obadva sta krepkih telesnih moči, obadva orožja vajena. Silno močjo pada mah na mah; toda dobro se drug drugemu ogiba, drug drugega udarce dobro odbija. Ahmetbeg, čedalje v večji stiski, že kliče svoje na pomoč, kar mu mahne Kolnic po plečih s tako močjo, da se kar vlije rudeča krv. Zdaj plane trópa Turčinov na hrabrega viteza. Dasi jih razganja in seka, bi ga bili pokončali, ko bi ne bili v pomoč prihiteli tovariši vitezi in mu rešili življenje.

Že ste se klali vojski dve uri, a nobena se

še ni umaknila za korak. Zdaj nastavi Ahmetbeg pet tisoč vojakov, ktere je zadej v podporo imel ter udari ž njimi naglo na sredino kristjanov. Nadejal se je, da, ako pobije sredino in ž njo vojskovodjo, zamore potem lahko razpoditi desno in levo krilo. Turek je dobro računil; kajti ni bilo Štajercem mogoče silovitemu navalu se upirati. Na stotine jih pade pod sabljo nevernikov, drugi se morajo umaknoti. Že preti strašna nevarnost kristjanom. V tem hipu povzdigne Arnešt junaški glas, in nabere krog sebe kolikor še ima najboljših vojakov, in posebno težko oborožanih vitezov. Kakor srditi oroslani se zaženejo na Turka. Da jim zmedejo goste vrste, spodbodejo konjiki konje in se zaženejo v sredo med nje. Prvi med junaki bojuje se vojvoda; treskam enako letijo na desno in levo turške čepinje. Vojvoda pade raz hudo ranjenega konja; otmejo ga smrti trije vitezi, žrtujoči svoje življenje za njegovo.

V tem se je bilo Slovenem posrečilo na desnem krilu sovražnike v beg pognati. Viditi stisko vojske v sredini, napadejo hitro Ahmetbega od strani; kmalu potem prihiiti v pomoč tudi Frangipan z urnimi Hrvati. Ni trajalo dolgo, in turška vojska bila je podobna zmedeni čedi. Obupno kriči Ahmetbeg in skuša red ohraniti; toda prepozno je že, nikdo ga ne sluša več. Eni se še stavijo v bran, drugi se umikajo in spuščajo v beg. Zdaj je Ahmetu jasna njegova osoda; besnost nosi v srcu, kletve in psovke na jeziku. Spodbode konja in hoče jo po zavčje pobrisati; toda kakor jastreb mu je Frangipan naglo za petami. In glejte! prej tako ošabni in hudobni sovražnik povzdigne zdaj roke in prosi pomilosčenja! A srditi Frangipan zagromi: „Milost poštenemu vojaku; a nobene milosti pa ne lupežu in krvoločniku!“ To reki mu zabode meč v prsi, da izdihne pri priči črno dušo!

(Konec prih.)

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Drž. zbor je po praznikih delo sopet povzel in bode 24. t. m. slovesno po cesarju samem sklenjen. V zbornici poslancev je prvosednik naznanil, da so poljski poslanci, ki so bili izstopili ter se niso povrnoli v državni zbor, svoje mandate zgubili. Slovenec Črne iz Gorice je pa tej osodi utekel, ker je po praznikih sopet v državni zbor prišel. — To vse je brez pomembe, ker bodo m. julija, ali kakor „N. fr. Pr.“ sopet trdi, m. okt. razpisane direktne volitve, za ktere so se začeli federalisti krepko pripravljati. V Ljubljani so se šesli 20. t. m. v posvet slov. rodoljubi iz vseh slov. dežel, in „Narod“ poroča, da so se „enoglasno storili taki sklepi, po kterih se je gotovo nadjati, da se v tem imenitnem času ohrani toliko potrebna sloga med vsemi slov. političnimi strankami.“ — Pozvedli smo, da se